

Arrest

nr. 228 668 van 8 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 maart 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2015 wordt de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en mevrouw Z.M., van Belgische nationaliteit, geregistreerd.

1.2. Op 18 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van wettelijke samenwonende partner van mevrouw Z.M.

1.3. De verzoekende partij wordt op basis van de aanvraag vermeld in punt 1.2. op in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 12 juli 2016 wordt de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en mevrouw Z.M. stopgezet.

1.5. Op 2 februari 2017 en 11 december 2018 worden brieven opgesteld ten aanzien van de verzoekende partij in het kader van het socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 19 januari 2019 wordt de verzoekende partij gehoord door de politie en worden de brieven vermeld in punt 2.5. aan haar betekend.

1.7. Op 31 januari 2019 huwt de verzoekende partij met mevrouw K.D. te Finland.

1.8. Op 14 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42^{quater} §1 van de wet van 15.12.1980

*4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, (...)
2°, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.*

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van zijn geregistreerd partnerschap met M.Z. (...) (RR: xxx) van Belgische nationaliteit, met wie hij op 25.11.2015 een wettelijke samenwoning afsloot. Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in op 18.01.2016.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens het Rijksregister blijkt immers dat de wettelijke samenwoning inmiddels is stopgezet en betrokkenen op verschillende adressen woonachtig zijn. De relatie heeft aldus een einde heeft genomen. Betrokkene is heden bovendien reeds in het huwelijksbootje gestapt met een andere partner in Finland, met name K.D. (...) (nationaliteit van mevrouw is ons tot op heden onbekend). Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd betrokkene op 02.02.2017 en op 11.12.2018 in het kader van artikel 42^{quater}, §5 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. In deze brief kreeg meneer ook de mogelijkheid zaken voor te leggen omtrent de uitzonderingsvoorwaarden die zijn geformuleerd in artikel 42^{quater} §4. De brief werd aan betrokkene betekend op 19.01.2019. Tot op heden heeft betrokkene nog steeds geen stukken binnengebracht. Het is bijgevolg niet mogelijk om een onderzoek te doen naar haar humanitaire situatie. De toetsing zal dienen te gebeuren aan de hand van de in het dossier beschikbare gegevens. Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42^{quater}, §4, 1°. kunnen we stellen dat betrokkene en mevr. M. (...) een wettelijke samenwoning hebben afgesloten op 25.11.2015, en betrokkene ook sinds die dag zijn verblijfplaats had bij referentiepersoon. De partijen zijn vervolgens feitelijk gescheiden sinds 04.07.2016 en de wettelijke samenwoning werd stopgezet op 12.07.2016. We kunnen bijgevolg stellen dat betrokkenen geen 3 jaar waarvan minstens 1 jaar in het Rijk wettelijk samenwonend zijn geweest, noch gezamenlijk gevestigd waren. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42^{quater}, §4, 2° en 3° zijn

evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, is eveneens niets terug te vinden in het dossier. Daarom dat art. 42 quater, §4, 4° dan ook niet van toepassing lijkt te zijn op deze situatie. Voorts dient vastgesteld te worden dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets blijkt dus dat betrokkene werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene verklaart evenwel aan de politie op 19.01.2019 dat hij bij Arcelor Mital tewerkgesteld zou zijn, maar daarvan werden tot op heden nog steeds geen stukken ter staving voorgelegd.

Wat betreft de humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht, dienen we opnieuw op te merken dat betrokkene het nagelaten heeft iets voor te leggen binnen de gestelde termijn.

Op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens kunnen we stellen dat er geen elementen in het dossier terug te vinden zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan: de duur van betrokkenes verblijf in België (B19ter dd. 18.01.2016) in verhouding met het verblijf in het land van herkomst betreft slechts een relatief korte periode. Betrokkene verblijft sinds 2009 in België, echter heeft geen van de aanvragen voorafgaand aan de aanvraag dd. 18.01.2016 tot een positief resultaat geleid. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. Aangezien betrokkene 37 jaar (of in betrokkenes voordeel rekenend vanaf 2009, dan nog steeds 30 jaar) in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst of origine. Ook de leeftijd of gezondheidstoestand van betrokkene lijken geen risico in te houden om terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkene stelt heden tewerkgesteld te zijn in het Rijk, echter legt hij hiervan niets voor. De loutere verklaring op eer van betrokkene aan de politie kan niet in aanmerking kan worden genomen, gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor zover dit toch zou kloppen dient ook opgemerkt te worden dat louter tewerkstelling geen afdoende bewijs van integratie inhoudt in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat de wettelijke samenwoning en feitelijke samenwoning reeds beëindigd zijn sinds juli 2016, en dat betrokkene inmiddels gehuwd is met een nieuwe partner. Betrokkene en referentiepersoon vormen aldus met zekerheid geen familiale cel meer. Verder verblijf in het kader van die relatie is dus achterhaald. Van minderjarige kinderen in het Rijk is er eveneens geen sprake. Tot slot met betrekking tot betrokkenes sociale en culturele integratie in het Rijk, blijkt uit niets in het dossier dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene verklaart twee huizen te bezitten in België, hij zou daarnaast eveneens een huis bezitten in Finland. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat hij hieromtrent niets voorlegt en dat een loutere verklaring op eer van betrokkene niet in aanmerking kan worden genomen, gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien toont het loutere bezit van eigendommen geen mate van integratie in het Rijk aan dat het een intrekking van het verblijfsrecht kan verhinderen. Immers zou dit anders eveneens betekenen dat hij dus ook in Finland erg goed geïntegreerd is, hoewel nergens uit het dossier blijkt dat hij ooit aldaar zou gevestigd zijn geweest en geïntegreerd is geraakt in de maatschappij. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de redelijke termijn en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij meent dat voormelde bepaling en beginselen geschonden zijn doordat enerzijds veel te lang werd gewacht om een beslissing te nemen om een einde te stellen aan het recht op verblijf na de beëindiging van de wettelijke samenwoning en anderzijds aan haar niet duidelijk de gelegenheid werd gegeven om alle nuttige documenten over te maken aangaande de uitzonderingssituaties van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en voor het socio-economisch onderzoek en dat er zodoende geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland.

De verzoekende partij zet als volgt uiteen:

“EERSTE ONDERDEEL

Bij de uitoefening van zijn wettigheidstoets behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is hierbij enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu zijn er evenwel elementen om tot een schending van de in het middel opgeworpen beginselen te besluiten.

Volgens verwerende partij werd verzoeker op 02.02.2017 en op 11.12.2018 verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten conform artikel 42^{quater}, § 5, ten einde de humanitaire situatie van verzoeker te onderzoeken, alsook hem de mogelijkheid te geven zaken voor te leggen omtrent de uitzonderingsvoorwaarden die geformuleerd zijn in artikel 42^{quater} §4. Verzoeker heeft het schrijven van 02.02.2017 evenwel pas op 10.04.2019 mogen ontvangen (stuk 2 en 3). Bijna drie jaar na het beëindigen van de wettelijke samenwoning besliste verwerende partij op 14.03.2019 om het verblijf van verzoeker te beëindigen. Het is duidelijk dat verwerende partij enerzijds veel te lang heeft gewacht om zulks te doen en anderzijds verzoeker niet uitdrukkelijk de gelegenheid heeft gegeven om documenten aangaande zijn persoonlijke situatie voor te leggen (schending van de redelijke termijn, minstens van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel).

Pas na de bestreden beslissing van 14.03.2019 mocht verzoeker op 10.04.2019 via de gemeente de brieven ontvangen om binnen de 30 dagen na betekening alle documenten voor te leggen (stuk 2 en 3), niettegenstaande deze brieven blijkbaar opgesteld zouden zijn geweest op 02.02.2017. Verzoeker heeft nooit voordien een brief mogen ontvangen om dergelijke info over te maken.

Waarom zo lang na het beëindigen van de wettelijke samenwoning werd gewacht door verwerende partij om verduidelijking en documenten te vragen bij verzoeker, is onbegrijpelijk.

Verwerende partij heeft hierdoor duidelijk de redelijke termijn geschonden, minstens is er sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In casu wordt bovendien niet betwist dat verzoeker weliswaar geen drie jaar wettelijk heeft samen gewoond met mevrouw M. (...), doch zulks was geenszins aan hem te wijten. Mevrouw MA'DANI kampte immers met ernstige depressies waardoor samenwonen met haar niet langer mogelijk bleek. Zij werd ook enige tijd opgenomen in het psychiatrisch centrum. Verzoeker bevond zich derhalve (conform de uitzonderingssituatie van de wet) in een bijzonder schrijnende situatie die de beëindiging van de samenwoning rechtvaardigde. Verzoeker verhuisde dan ook in juli 2016 en vond onmiddellijk werk (stuk 4). Sinds 18.09.2017 heeft verzoeker een vast contract bij GMBH M+W Central Europe als Piping Designer (stuk 5). Hij verdient meer dan 2.000 EUR netto per maand. Bovendien heeft verzoeker op 16.01.2019 ook een eigen woning met hypotheek gekocht te Mol, Schoolstraat 4.

Indien verwerende partij het verblijfsrecht van verzoeker thans wegneemt, zal hij zijn werk moeten stopzetten en ook zijn woonlening niet langer verder kunnen afbetalen. Geheel ten onrechte werd door verwerende partij hiermee geen rekening gehouden. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat zij hiervan via de verklaring van verzoeker aan de politie op de hoogte was, houdt zij er ten onrechte geen afdoende rekening mee (schending zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel).

TWEDE ONDERDEEL

Aangezien verzoeker pas op 10.04.2019 in kennis werd gesteld van de brief van 02.02.2017, kon door verwerende partij geen afdoend onderzoek worden gevoerd naar de sociale en culturele integratie van verzoeker in België, noch naar de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst. Uit artikel 42quater Vw. kan worden afgeleid dat verwerende partij bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, steeds rekening moet houden met verschillende elementen, m.n.:

- ☐ de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk
- ☐ diens leeftijd
- ☐ gezondheidstoestand
- ☐ gezinssituatie en economische situatie
- ☐ sociale en culturele integratie in het Rijk en
- ☐ de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst

Het kan niet worden betwist dat een (al dan niet legaal) verblijf in België sinds 2009 een invloed kan hebben (en in casu heeft gehad) op de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker woont hier reeds ettelijke jaren (sinds 2009) zonder enig contact te hebben met zijn land van herkomst. Er is voor hem niks meer voorhanden in het land van herkomst. Bovendien is hij in België volledig geïntegreerd, zoals blijkt uit de documenten in bijlage (waaronder bewijzen aangaande zijn jarenlange actieve loopbaan (sinds 2016) en de aankoop van zijn woning, zijn jarenlange studies,...). Verzoeker kan duidelijk aantonen dat hij meerdere jaren tewerkgesteld is en socio-economische en culturele banden heeft in België die een beëindiging van het verblijf kunnen bemoeilijken.

Verwerende partij stelt verder dat uit niets in het dossier blijkt dat verzoeker op een 'bijzondere manier' reeds geïntegreerd is in België'. Artikel 42quater Vw legt evenwel geenszins de verplichting op om een uitzonderlijke graad van integratie aan te tonen (dit staat niet in de wet) (schending van artikel 42 quater Vw, minstens van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel).

De vraag rijst overigens wat verwerende partij onder een 'bijzondere manier van integratie' verstaat en welk document een dergelijke mate van integratie zou kunnen aantonen.

Door dan ook te vereisen dat de elementen die verzoeker diende voor te leggen een bijzondere manier van integratie moeten kunnen aantonen, heeft verzoeker artikel 42quater Vw. geschonden alsook de materiële motiveringsplicht, minstens het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Bovendien werd op geen enkel moment door verwerende partij de bindingen met het land van herkomst in concreto nagegaan in de bestreden beslissing. Verwerende partij beperkt zich tot loutere veronderstellingen, zonder verzoeker hieromtrent te hebben bevraagd (schending zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel)

Gelet op de afwezigheid van afdoende onderzoek naar de mate van bindingen met het herkomstland (niettegenstaande de melding in artikel 42quater Vw.), dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd."

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Betreffende de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voormeld beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen

de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De bestreden bijlage 21 is genomen in uitvoering van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat zij onder het toepassingsgeval van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet valt, op grond waarvan de verwerende partij een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie.

Zij voert echter aan dat zij de schrijvens van de verwerende partij van 2 februari 2017 en 11 december 2018, waarin zij verzocht wordt om haar individuele situatie toe te lichten en documenten voor te leggen conform enerzijds artikel 42^{quater}, §5 (lees: 42^{quater}, §1, laatste lid) (humanitaire situatie) en anderzijds artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet (uitzonderingsvoorwaarden), pas heeft ontvangen van de gemeente op 10 april 2019 en aldus na het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt dat zij voordien nooit een brief heeft mogen ontvangen om dergelijke informatie over te maken, dat het dan ook duidelijk is dat zij niet uitdrukkelijk de gelegenheid heeft gekregen om documenten betreffende haar persoonlijke situatie voor te leggen.

Daarnaast betoogt zij ook dat de verwerende partij bijna drie jaar na de beëindiging van de wettelijke samenwoning beslist om het verblijf te beëindigen, dat zij aldus veel te lang gewacht heeft om zulks te doen. Zij begrijpt niet waarom zo lang werd gewacht na de beëindiging van de wettelijke samenwoning om verduidelijking en documenten te vragen.

Voorts betwist de verzoekende partij niet dat zij geen drie jaar heeft wettelijk samengewoond met mevrouw Z.M., maar stelt dat dit niet aan haar te wijten is, gelet op het feit dat mevrouw Z.M. kampte met ernstige depressies waardoor het samenwonen niet langer mogelijk bleek en zij ook enige tijd werd opgenomen in het psychiatrische centrum. De verzoekende partij meent dan ook dat zij zich, conform de uitzonderingen in de wet, bevond in een bijzonder schrijvende situatie. Zij vervolgt dat zij verhuisde in juli 2016 en onmiddellijk werk vond, dat zij sinds 18 september 2017 een vast contract heeft en meer dan 2000 EUR netto verdient, dat zij bovendien op 16 januari 2019 ook een eigen woning met hypotheek gekocht heeft. Indien de verwerende partij thans het verblijfsrecht beëindigt, zal zij, zo betoogt de verzoekende partij, haar werk moeten stopzetten en haar woonlening niet langer verder kunnen afbetalen, dat hiermee geheel ten onrechte door de verwerende partij geen rekening werd gehouden. De verzoekende partij stelt nog dat niettegenstaande de verwerende partij stelt dat zij hiervan via haar verklaringen aan de politie op de hoogte was, zij er ten onrechte niet afdoende rekening mee houdt.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat gezien zij pas na de bestreden beslissing in kennis werd gesteld van de schrijvens van de verwerende partij, de verwerende partij geen afdoend onderzoek kon doen naar haar sociale en culturele integratie in België, noch naar de mate waarin zij nog bindingen heeft met het herkomstland. De verzoekende partij wijst op de elementen waarmee de verwerende partij rekening moet houden bij het nemen van de bestreden beslissing conform artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat het *in casu* niet kan worden betwist dat een verblijf sinds 2009 in België een invloed kan hebben en heeft gehad op de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland, dat zij hier reeds ettelijke jaren woont zonder enig contact met haar herkomstland, dat er voor haar aldaar niks meer voorhanden is, dat zij bovendien in België volledig geïntegreerd is, zoals blijkt uit de documenten die zij voegt, waaronder bewijzen aangaande haar jarenlange actieve loopbaan, de aankoop van haar woning en haar jarenlange studies. Zij stelt dat zij duidelijk kan aantonen dat zij meerdere jaren tewerkgesteld is en socio-economische en culturele banden heeft in België die een beëindiging van het verblijf kunnen bemoeilijken. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij op geen enkel moment de concrete bindingen met haar herkomstland is nagegaan, dat zij zich beperkt tot loutere veronderstellingen, zonder haar hieromtrent bevestigd te hebben.

Betreffende het motief dat uit niets blijkt dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België, stelt de verzoekende partij dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet geenszins de verplichting oplegt om een uitzonderlijke graad van integratie aan te tonen, dat dit niet in de wet staat, dat bovendien de vraag rijst wat de verwerende partij onder een *“bijzondere manier van integratie”* verstaat en welke documenten een dergelijke mate van integratie kunnen aantonen.

3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat zij de schrijvens van de verwerende partij van 2 februari 2017 en 11 december 2018, waarin zij verzocht werd om haar individuele situatie toe te lichten en documenten voor te leggen conform enerzijds artikel 42^{quater}, §5 (lees: 42^{quater}, §1, laatste lid) (humanitaire situatie) en anderzijds artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet (uitzonderingsvoorwaarden), pas heeft ontvangen van de gemeente op 10 april 2019 en aldus na het nemen van de bestreden beslissing, dat zij voordien nooit een brief heeft mogen ontvangen om dergelijke informatie over te maken, dat het dan ook duidelijk is dat zij niet uitdrukkelijk de gelegenheid heeft gekregen om documenten betreffende haar persoonlijke situatie voor te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 januari 2019 aangetroffen wordt door de politie van de regio Rhode & Schelde en dat haar de schrijvens van de verwerende partij waarin haar enerzijds wordt verzocht om indien zij van mening is dat zij aan één van de uitzonderingssituaties van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet voldoet daar alle bewijzen van voor te leggen binnen de dertig dagen na de betekening van de brief en anderzijds wordt verzocht

alle documenten die nuttig kunnen zijn voor het dossier in het kader van een onderzoek naar de humanitaire situatie ten laatste dertig dagen na de betekening van het schrijven over te maken, op die dag werden betekend. Dit blijkt uit een brief van 21 januari 2019 van de politiezone Rhode & Schelde aan het gemeentebestuur van Merelbeke alsook uit de voormelde schrijvens van de verwerende partij die betrekking hebben op enerzijds de vraag naar de toepassing van de uitzonderingsgevallen en anderzijds op de vraag naar de humanitaire situatie, waarop telkens een onderdeel “Voor kennisname” is aangebracht en waarop onder de melding “handtekening van de vreemdeling” op beide schrijvens staat vermeld “Weigert te tekenen op 19/01/2019 om 16.50 uur”. Het loutere feit dat de verzoekende partij weigerde te tekenen voor kennisname, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze schrijvens van de verwerende partij door de politie van de regio Rhode & Schelde haar werden betekend op 19 januari 2019. Het feit dat de schrijvens opnieuw zouden betekend zijn aan de verzoekende partij op 10 april 2019, doet evenmin afbreuk aan het feit dat zij de schrijvens reeds eerder, namelijk op 19 januari 2019 en aldus voor het nemen van de bestreden beslissing, ontvangen heeft.

3.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij te lang heeft gewacht, meer bepaald bijna drie jaar na de beëindiging van de wettelijke samenwoning, om enerzijds om verduidelijking en documenten te vragen en anderzijds om het verblijf te beëindigen, merkt de Raad vooreerst op dat de Vreemdelingenwet geen termijn bepaalt waarbinnen dient overgegaan te worden tot een socio-economisch onderzoek. Betreffende het beëindigen van het verblijf voorziet de Vreemdelingenwet wel een termijn, meer bepaald in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Artikel 42^{quater}, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in die hoedanigheid verblijven. Aldus dient logischerwijze ook het onderzoek naar de uitzonderingsgronden en het onderzoek naar de humanitaire situatie te geschieden binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf. Nu de verwerende partij zowel het voormelde onderzoek heeft gevoerd als de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht heeft genomen binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij te lang heeft gewacht om het verblijf te beëindigen, noch dat zij niet begrijpt waarom zo lang gewacht werd om verduidelijking en documenten te vragen na de beëindiging van de wettelijke samenwoning.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat er sprake is van het nemen van de bestreden beslissing buiten een redelijke termijn, toont zij geenszins aan welk belang zij heeft bij dergelijke kritiek nu zij tot aan het nemen van de bestreden beslissing heeft kunnen genieten van een recht op verblijf in België. Zij toont geenszins aan welk nadeel zij heeft ondervonden doordat de bestreden beslissing volgens haar niet binnen een redelijke termijn werd genomen.

3.7. Waar de verzoekende partij wenst voor te houden dat zij onder één van de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet valt, waardoor haar verblijfsrecht niet kon beëindigd worden, doordat de beëindiging van de wettelijke samenwoning niet aan haar te wijten is, gelet op het feit dat mevrouw Z.M. kampte met ernstige depressies waardoor het samenwonen niet langer mogelijk bleek en zij ook enige tijd werd opgenomen in het psychiatrische centrum en zij meent dat zij zich, conform de uitzonderingen in de wet, bevond in een bijzonder schrijnende situatie, wijst de Raad erop dat de uitzonderingsgrond omwille van bijzonder schrijnende situaties vermeld wordt in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, is eveneens niets terug te vinden in het dossier. Daarom dat art. 42 quater, §4, 4° dan ook niet van toepassing lijkt te zijn op deze situatie. Voorts dient vastgesteld te worden dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets blijkt dus dat betrokkene werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene verklaart evenwel aan de politie op 19.01.2019 dat hij bij Arcelor Mital tewerkgesteld zou zijn, maar daarvan werden tot op heden nog steeds geen stukken ter staving voorgelegd.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat de verzoekende partij had aangehaald, laat staan aangetoond, dat zij zich kon beroepen op de uitzonderingsgrond van artikel

42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet doordat de beëindiging van de wettelijke samenwoning niet aan haar te wijten is, gelet op het feit dat mevrouw Z.M. kampte met ernstige depressies waardoor het samenwonen niet langer mogelijk bleek en zij ook enige tijd werd opgenomen in het psychiatrische centrum. Door het pas in haar verzoekschrift aanvoeren van deze argumentatie – waarbij overigens dient vastgesteld worden dat deze verklaringen loutere beweringen betreffen die niet worden onderbouwd door enig bewijsstuk – toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze gekomen is tot voormelde motieven.

Eveneens dient de Raad vast te stellen dat uit de stukken van het administratief niet blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing stukken heeft voorgelegd ter staving van haar tewerkstelling. Door in het verzoekschrift meer duidelijkheid te geven over haar tewerkstelling en haar inkomsten en aan het verzoekschrift stukken te voegen die deze gegevens staven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze gekomen is tot voormelde motieven. Uit voormelde motieven blijkt overigens dat de verwerende partij de verklaring betreffende het hebben van een tewerkstelling in rekening heeft gebracht. Het is niet foutief, noch kennelijk onredelijk om de tewerkstelling niet in aanmerking te nemen daar hiervan geen stavingstukken voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

3.8. In zoverre de verzoekende partij aangeeft dat zij op 16 januari 2019 een eigen woning heeft gekocht met hypotheek, dient vooreerst vastgesteld te worden dat de verzoekende partij, hoewel haar gevraagd werd indien zij van mening was aan één van de uitzonderingssituaties te voldoen hiervan alle bewijzen voor te leggen binnen de dertig dagen na de betekening van het schrijven op 19 januari 2019, deze omstandigheid niet heeft aangehaald, laat staan aangetoond, als uitzonderingsgrond. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of te hebben gemotiveerd in het licht van de uitzonderingsgronden. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift verduidelijkt de verzoekende partij overigens niet waarom het kopen van een eigen woning met een hypotheek zou vallen onder de uitzonderingssituaties vermeld in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Betreffende het hebben van een woning wordt overigens in het kader van het socio-economisch onderzoek wel gemotiveerd wat volgt:

“Tot slot met betrekking tot betrokkene sociale en culturele integratie in het Rijk, blijkt uit niets in het dossier dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene verklaart twee huizen te bezitten in België, hij zou daarnaast eveneens een huis bezitten in Finland. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat hij hieromtrent niets voorlegt en dat een loutere verklaring op eer van betrokkene niet in aanmerking kan worden genomen, gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien toont het loutere bezit van eigendommen geen mate van integratie in het Rijk aan dat het een intrekking van het verblijfsrecht kan verhinderen. Immers zou dit anders eveneens betekenen dat hij dus ook in Finland erg goed geïntegreerd is, hoewel nergens uit het dossier blijkt dat hij ooit aldaar zou gevestigd zijn geweest en geïntegreerd is geraakt in de maatschappij.”

Waar de verzoekende partij stelt dat zij bij het beëindigen van haar verblijfsrecht haar woonlening niet langer verder zou kunnen afbetalen, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont geenszins aan dat het beëindigen van het verblijfsrecht het afbetalen van een woonlening in de weg zou staan. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Bovendien weerlegt zij met een dergelijk betoog geenszins voormelde motieven dat zij geen documenten heeft voorgelegd betreffende het bezitten van een huis in België, zodat dit een loutere

verklaring op eer betreft die niet in aanmerking kan genomen worden daar het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Door aan het verzoekschrift stukken te voegen die deze gegevens staven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze gekomen is tot voormelde motieven. De Raad herhaalt dat hij zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

3.9. Betreffende haar tewerkstelling wordt in het kader van het socio-economisch onderzoek nog gemotiveerd wat volgt:

“Op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens kunnen we stellen dat er geen elementen in het dossier terug te vinden zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan: (...) Betrokkene stelt heden tewerkgesteld te zijn in het Rijk, echter legt hij hiervan niets voor. De loutere verklaring op eer van betrokkene aan de politie kan niet in aanmerking kan worden genomen, gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor zover dit toch zou kloppen dient ook opgemerkt te worden dat louter tewerkstelling geen afdoende bewijs van integratie inhoudt in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen.”

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij, ook in het kader van het socio-economisch onderzoek, afdoende rekening heeft gehouden met de verklaringen betreffende de tewerkstelling van de verzoekende partij, minstens toont de verzoekende partij niet aan waarom deze motieven betreffende de verklaring van de verzoekende partij aan de politie, niet afdoende zouden zijn. De verzoekende partij toont geenszins aan waarom het feit dat zij bij het beëindigen van haar verblijf haar tewerkstelling zal moeten stopzetten, niettegenstaande de motieven van de bestreden beslissing, wel degelijk een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het stopzetten van de tewerkstelling geenszins heeft aangehaald naar aanleiding van de schrijvens van de verwerende partij die haar betekend werden op 19 januari 2019, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

3.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat gezien zij pas na de bestreden beslissing in kennis werd gesteld van de schrijvens van de verwerende partij, de verwerende partij geen afdoend onderzoek kon doen naar haar sociale en culturele integratie in België, noch naar de mate waarin zij nog bindingen heeft met het herkomstland, mist haar betoog feitelijke grondslag, zoals blijkt uit punt 3.5., op het punt dat zij pas na de bestreden beslissing in kennis werd gesteld van de schrijvens van de verwerende partij. Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij alsnog is overgegaan tot een onderzoek van de sociale en culturele integratie van de verzoekende partij in België op grond van de haar gekende gegevens uit het administratief dossier en dit als volgt:

“Wat betreft de humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht, dienen we opnieuw op te merken dat betrokkene het nagelaten heeft iets voor te leggen binnen de gestelde termijn.

Op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens kunnen we stellen dat er geen elementen in het dossier terug te vinden zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan: de duur van betrokkenes verblijf in België (B19ter dd. 18.01.2016) in verhouding met het verblijf in het land van herkomst betreft slechts een relatief korte periode. Betrokkene verblijft sinds 2009 in België, echter heeft geen van de aanvragen voorafgaand aan de aanvraag dd. 18.01.2016 tot een positief resultaat geleid. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. Aangezien betrokkene 37 jaar (of in betrokkenes voordeel rekenend vanaf 2009, dan nog steeds 30 jaar) in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst of origine. Ook de leeftijd of gezondheidstoestand van betrokkene lijken geen risico in te houden om terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkene stelt heden tewerkgesteld te zijn in het Rijk, echter legt hij hiervan niets voor. De loutere verklaring op eer van betrokkene aan de politie kan niet in aanmerking kan worden genomen, gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor zover dit toch zou kloppen dient ook

opgemerkt te worden dat louter tewerkstelling geen afdoende bewijs van integratie inhoudt in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat de wettelijke samenwoning en feitelijke samenwoning reeds beëindigd zijn sinds juli 2016, en dat betrokkene inmiddels gehuwd is met een nieuwe partner. Betrokkene en referentiepersoon vormen aldus met zekerheid geen familiale cel meer. Verder verblijf in het kader van die relatie is dus achterhaald. Van minderjarige kinderen in het Rijk is er eveneens geen sprake. Tot slot met betrekking tot betrokkenes sociale en culturele integratie in het Rijk, blijkt uit niets in het dossier dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene verklaart twee huizen te bezitten in België, hij zou daarnaast eveneens een huis bezitten in Finland. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat hij hieromtrent niets voorlegt en dat een loutere verklaring op eer van betrokkene niet in aanmerking kan worden genomen, gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien toont het loutere bezit van eigendommen geen mate van integratie in het Rijk aan dat het een intrekking van het verblijfsrecht kan verhinderen. Immers zou dit anders eveneens betekenen dat hij dus ook in Finland erg goed geïntegreerd is, hoewel nergens uit het dossier blijkt dat hij ooit aldaar zou gevestigd zijn geweest en geïntegreerd is geraakt in de maatschappij. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.”

Door het enkel wijzen op de elementen waarmee de verwerende partij rekening moet houden bij het nemen van de bestreden beslissing conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, toont zij geenszins *in concreto* aan dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden door de verwerende partij.

Waar de verzoekende partij stelt dat het *in casu* niet kan worden betwist dat een verblijf sinds 2009 in België een invloed kan hebben en heeft gehad op de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland, dat zij hier reeds ettelijke jaren woont zonder enig contact met haar herkomstland, dat er voor haar aldaar niks meer voorhanden is, beperkt zij zich tot loutere beweringen en weerlegt zij geenszins de motieven waar gewezen wordt op wat volgt:

“de duur van betrokkenes verblijf in België (B19ter dd. 18.01.2016) in verhouding met het verblijf in het land van herkomst betreft slechts een relatief korte periode. Betrokkene verblijft sinds 2009 in België, (...) Aangezien betrokkene 37 jaar (of in betrokkenes voordeel rekenend vanaf 2009, dan nog steeds 30 jaar) in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst of origine.”

Het feit dat zij volgens haar verklaringen volledig geïntegreerd is in België, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Immers volgt uit een zekere mate van integratie in België niet automatisch dat er geen voldoende banden meer zouden zijn met het herkomstland. Het kwam aan de verzoekende partij toe dit aan te tonen wat zij, door geen stukken voor te leggen naar aanleiding van de schrijvens van de verwerende partij haar betekend op 19 januari 2019, nagelaten heeft te doen.

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat de bindingen met haar land van herkomst niet werden nagegaan. Waar zij meent dat de concrete bindingen met haar herkomstland niet werden nagegaan en de verwerende partij zich beperkt tot loutere veronderstellingen, gaat zij er aan voorbij dat zij in een schrijven haar betekend op 19 januari 2019 gevraagd werd alle nuttige documentatie voor haar dossier onder meer met betrekking tot de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong over te maken aan de verwerende partij. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat zij hieromtrent niet bevraagd werd. Gelet op het feit dat zij nagelaten heeft op haar situatie betrokken concrete elementen over te maken aan de verwerende partij kan zij bezwaarlijk de

verwerende partij tegenwerpen dat zij op geen enkel moment de concrete bindingen met haar herkomstland is nagegaan en zich beperkt tot loutere veronderstellingen.

Waar zij stelt dat blijkt dat zij volledig geïntegreerd is in België, zoals blijkt uit de documenten die zij voegt, waaronder bewijzen aangaande haar jarenlange actieve loopbaan, de aankoop van haar woning en haar jarenlange studies, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift geen documenten voegt die jarenlange studies aantonen. Betreffende de bijgevoegde documenten met betrekking tot haar actieve loopbaan en de aankoop van haar woning, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij deze documenten voor het eerst voorlegt bij haar verzoekschrift. Voormelde documenten betreffende haar loopbaan, haar woning en haar studies werden niet voorgelegd op vraag van de verwerende partij naar de humanitaire situatie van de verzoekende partij, door de verwerende partij ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 19 januari 2019. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid met deze elementen en documenten geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft over de tewerkstelling van de verzoekende partij en de aankoop van haar woning. Naast de vaststelling dat de verzoekende partij hieromtrent geen stavingstukken heeft voorgelegd, stelt zij immers, betreffende de tewerkstelling, dat *“louter tewerkstelling geen afdoende bewijs van integratie inhoudt in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”* Met het louter stellen dat zij duidelijk kan aantonen dat zij meerdere jaren tewerkgesteld is en socio-economische en culturele banden heeft in België die een beëindiging van het verblijf kunnen bemoeilijken, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven die uitgaan van de hypothese dat de tewerkstelling is aangetoond. Betreffende de aankoop van de woning wordt, naast de vaststelling dat de verzoekende partij hieromtrent geen stavingstukken heeft voorgelegd, gemotiveerd *“Bovendien toont het loutere bezit van eigendommen geen mate van integratie in het Rijk aan dat het een intrekking van het verblijfsrecht kan verhinderen. Immers zou dit anders eveneens betekenen dat hij dus ook in Finland erg goed geïntegreerd is, hoewel nergens uit het dossier blijkt dat hij ooit aldaar zou gevestigd zijn geweest en geïntegreerd is geraakt in de maatschappij.”* Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

3.11. Waar de verzoekende partij tot slot nog betoogt betreffende het motief dat uit niets blijkt dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België, dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet geenszins de verplichting oplegt om een uitzonderlijke graad van integratie aan te tonen, dat dit niet in de wet staat, dat bovendien de vraag rijst wat de verwerende partij onder een *“bijzondere manier van integratie”* verstaat en welke documenten een dergelijke mate van integratie kunnen aantonen, wijst de Raad erop dat artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. Het bestuur dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is (RvS 29 juni 2017, nr. 238.711). Elk verblijfsrecht in België gaat in beginsel gepaard met een zekere mate van integratie in het Rijk, waardoor kan worden aangenomen dat verwerende partij binnen haar wettelijke bevoegdheid en zonder hierbij kennelijk onredelijk te hebben gehandeld heeft geoordeeld dat er sprake dient te zijn van een vorm van uitzonderlijke of bijzondere integratie opdat enige vorm van integratie zich kan verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. Bovendien weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, geenszins de motieven van de bestreden beslissing die geleid hebben tot de conclusie dat *“Gezien het geheel van bovenstaande elementen (...) niet (kan) gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.”*

De Raad benadrukt verder dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde behoort om bij het onderzoek van de als dusdanig aangevoerde elementen van integratie te oordelen dat (onder meer) het feit dat de verzoekende partij tewerkgesteld is geen afdoende bewijs van integratie inhoudt in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden en dat er bovendien geen contra-indicaties zijn voor tewerkstelling in het land van herkomst en dat er met betrekking tot de sociale en culturele integratie in het Rijk niet blijkt dat de verzoekende partij op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te raken, zonder dat daarmee een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 29 juni 2017, nr. 238.711).

In zoverre de verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing dient te blijken wat de verwerende partij onder een “*bijzondere manier van integratie*” verstaat en welke documenten een dergelijke mate van integratie kunnen aantonen, kan zij niet gevolgd worden. Immers komt het de verzoekende partij toe aan te tonen welke elementen van integratie haar verhinderen om haar (privé)leven verder te zetten of terug op te nemen in het land van herkomst en aldus een hinderpaal kunnen vormen voor het nemen van de bestreden beslissing. Het komt aan de verwerende partij toe, om binnen haar discretionaire bevoegdheid ter zake, deze elementen te beoordelen en indien zij van mening is dat de aangevoerde elementen zich niet verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing, dit te motiveren, hetgeen de verwerende partij *in casu* gedaan heeft.

3.12. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing, foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

3.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet evenmin.

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt ook niet dat een schending van het beginsel van redelijke termijn wordt aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.14. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER